

Отак прийти і сісти в третім ряді
Провінціального кіно "Вампір",
Де не почувеш пахощів помади,
Не відаєш, хто визнаний кумир...
Дивитися, не знаючи акторів,
Сприймати світ, не знаючи спокус,
І, вірячи в невинайдені зорі,
Нанизувать рядки прозорих бус...
Хто режисер – творець безмежних кадрів,
Хто оператор – співборець творінь, —
Хіба цікаво крізь сприймання ватри,
Хіба потрібно крізь вогні молінь!
І ось – підеш, немов п'яний, додому,
Одірваний від світу та людей...
Якась далека, тиха й невідома
Тобі на серце руку покладе.
І ось ідеш з кіно якогось ряду —
Спадає дощ, кублиться злий туман...
А в серці спів нечуваного ладу
Заплів мінливий, радісний екран!